

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ИНСПЕКТОРАТ КЪМ ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

гр. София 1000, ул. „Георг Вашингтон” № 17, тел.факс 989 48 66

Изх.№. *ТН-01-2*.....

Дата: *09.07.2013*

ДО
Г-Н ГЕОРГИ КОЛЕВ -
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН
СЪД

СИГНАЛ

**ОТ АНА КАРАИВАНОВА, ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР НА
ИНСПЕКТОРАТА КЪМ ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ**

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН КОЛЕВ,

По сигнал на областния директор на МВР-Ловеч за неправилно приложение на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП от Административен съд-Ловеч (АС-Ловеч) през м. май 2013 г. беше извършена тематична проверка по приложението на същата разпоредба от Административните съдилища в градовете – Ловеч, Плевен, Велико Търново и София-град. Целта на проверката беше да се установи какви проблеми възникват при приложението на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП и как те се решават на практика.

Следва да се посочи несъмнено, че всички проверени съдилища са положили сериозни усилия да установят не само описателното съдържание на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, но и точния разум на същата разпоредба.

Може да се отбележи без колебание, че формираната цялостна съдебна практика е съответна на действителното съдържание на законовата

норма без наличието на теоретични разработки и на тълкувателна практика по разглеждания предмет.

Преобладаваща част от въпросите, свързани с приложението на съкратеното производство за ускорена административно-наказателна отговорност чрез Електронен фиш (ЕФ), по реда на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП и следващите са намерили своето правилно и законосъобразно решение.

I. Така в практиката на горепосочените проверени съдилища се констатира еднакво (или сходно) разбиране по следните въпроси:

1. ЕФ се приравнява едновременно към АУАН и Наказателното постановление (НП), но само по отношение на правното му действие, не и по реквизити, форма, съдържание и ред за издаване. ЕФ не е индивидуален административен акт, а своеобразен юрисдикционен акт с установителни и санкционни последици. От това следва, че изискването за форма, съдържание и ред за издаване на АУАН и НП са неприложими по отношение на ЕФ.

2. Относно реквизитите (т.е. формата) на ЕФ се приемат за задължителни само посочените в чл. 189, ал. 4, изр. 2 от ЗДвП. Към тях не могат да се добавят други изисквания, нито по аналогия, нито по друг начин, а следва да се съобразяват само законоустановените. На това основание:

а) в ЕФ не следва да се изписва името на съставителя му, а само териториалната структура на МВР, на чиято територия е извършено нарушението;

б) в ЕФ не следва да има подпис на неговия издател, тъй като в констативната му част това е автоматизираната система за заснемване и фиксиране на нарушението;

в) ЕФ следва да съдържа дата на установяване на нарушението, а не дата на съставянето на ЕФ.

3. За редовността на ЕФ не се изисква предварително обозначение на мястото, където е поставено автоматизираното устройство за заснемване и фиксиране на нарушението.

4. Използваното автоматизирано устройство може да бъде стационарно закрепено край пътя, така и монтирано на служебен автомобил на КАТ: изискването на закона е не към неговата неподвижност, а към неговия автоматичен режим на работа - без външно субективно въздействие върху резултатите от заснетото нарушение.

5. Автоматизираното устройство може да работи законосъобразно, независимо дали в близост до него се намират или отсъстват длъжностни лица. Неговата годност е в зависимост от първоначалното му сертифициране и проведенният последващ технически преглед, покриващ по време периода на конкретното му използване.

6. Изразът „в отсъствие на контролен орган и на нарушител по чл. 189, ал. 4, изр. 2 от ЗДвП се отнася не до установяването на административното нарушение, а до издаването на ЕФ.

7. Обозначаването на мястото на нарушението чрез използването на GPS системата и приетото географско обозначение за местонахождението: северна ширина и източна дължина в градуси и наименованието на пътя са достатъчни за локализиране на мястото на нарушението, тъй като това са приети международни стандарти, приложими не само в Р България.

Инспекторатът към ВСС счита всички горепосочени разрешения за правилни и законосъобразни, наред с другото и поради това, че в практиката на АС - Ловеч, Плевен, Велико Търново и София - град по същите въпроси не съществува противоречие. Тъй като Инспекторатът няма информация за практиката на другите съдилища от страната, предлагаме ако Върховният административен съд намери същите разрешения за законосъобразни да ги приеме като свои в съответния тълкувателен акт за да станат задължителни за всички съдилища в страната, с което да се улесни съществено еднаквото приложение на закона.

II. При проверката бяха констатирани противоречиви разрешения по следните въпроси:

1. Съставлява ли съществено процесуално нарушение разликата между заснетата и отразената скорост в ЕФ, когато тази разлика се дължи

на допустима техническа грешка при отчитането, предвидена от производителя и когато намалението на скоростта е в полза на нарушителя, но въпреки това е в рамките на фактическия състав на допуснатото адм. нарушение.

Едни съдилища приемат, че когато заснетата скорост на движение се намалява служебно от адм. наказващия орган с 3 км. (съгласно инструкцията на производителя, която допуска при измерването техническа грешка с 3 км/час при скорост на движение до 100 км/час и над тази скорост с 3%, възпроизведена в МУНГД „Охранителна полиция”-МВР, това не се отразява на отговорността на нарушителя, ако при тази корекция получената скорост съставлява нарушение на разрешената. В този смисъл е Решение № 42 по КАНХД 4/2013 г. на АС-Ловеч.

Други съдилища (Решение №193/17.04.2013 г. по КАНХД №141/2013 г., Решение №123/19.03.2013 г. по КАНД №76/2013 г. и Решение №175/06.04.2013 г. по КАНХД №175/2013 г. АС - Плевен, както и по Решение №61 по КАНХД №48/2013 г. на АС - Ловеч приема, че различието („разминаването” между заснетата и санкционираната скорост съставлява съществено процесуално нарушение, защото ограничава правото на защита на жалбоподателя в пълен обем, тъй като той е лишен от яснота относно допуснатото нарушение и неговите количествени параметри. В резултат на това тълкуване, където санкционираната скорост е различна от заснетата са отменени ЕФ въпреки, че това е било по-благоприятно положение за жалбоподателя и с нищо не се засягат процесуалните му права.

2. Може ли в административно наказателното производство да се формира самостоятелно съдържание на понятието съществено процесуално нарушение, различно от даденото в чл. 348, ал. 3 НПК, както това е направено с горепосочените решения в т. 1, абз. 3.

3. Задължен ли е Районният съд, който осъществява въззивното производство при обжалването на ЕФ да приложи, на основание чл. 83 ЗАНН нормата по чл. 107, ал. 2 НПК и да събира по свой почин необходими доказателства, когато това се налага за разкриване на

обективната истина или при този случай следва да с приложи правилото относно разпределението на тежестта на доказване по чл. 103 НПК, както е прието в практиката на някои съдилища – Решение по НАХД № 21707/2011 г. на СРС и Решение №7114 по КД № 9008/2012 г. на АССГ.

4. Може ли в производството за административно наказване с ЕФ да се тълкува и прилага по аналогия 3 месечния срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН за издаване на АУАН и по отношение на ЕФ и на това основание да се обосновава или изключва административно наказателната отговорност, предвид забраната по чл. 46, ал. 3 ЗНА, каквато практика има в Решение № 103/2012 г. по КАД № 67/2012 г. на АС-Ловеч.

4. Кои са приложимите други норми от ЗАНН по отношение на ЕФ (освен тези, регламентирани реда за обжалване – чл. 189, ал. 8 ЗДВП), каквито колебания по този въпрос има във всички проверени съдилища.

ПРИЛОЖЕНИЕ: към настоящия сигнал прилагаме копие от Актовете за извършени тематични проверки по спазването на чл. 189, ал. 4 ЗДВП от административните съдилища в гр. Ловеч, Плевен, Велико Търново и София – град.

ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР:

АНА КАРАИВАНОВА

БР